

A puszta halála! 2018. Május 20.

A Montág puszta szílen,
Szürke gulya legel éppen,
Siralmas a mező,
Aszályos az esztendő,
Nem tudja a gulyás,
Hova hajtja a gulyát,

Perszel a nap,
A kutya sem nagyon szalad,
Romlik a jószág ami a pásztor,
Szégyene,
Régi árokából,
Felfort szennyes vizet isznak,
Ami a kondícióikra is kihat,

Az ivást a nagy melegbe,
Meg akadályozni nem lehet,
Messze az állás,
Egy óra a járás,
Kiszárad a gyékény és a nád,
Ürösre sült a puszta,
A pásztorok nagy bánatára,

A téli széna is a tavainak negyede,
Az is inkább gaz mint sem jóféle,
A meleg a pásztorok kutyáiból is szedte a vámot,
Rozsdás nevű kutyám hőgutát kapott,
Sajnálja az ember a kollégáját,
Kutyába még inkább,

Húsz éve járom a Montág pusztát,
Aminek csak romlani látom állapotát,
A természet védelem érdekes logika,
Szép volt ez a puszta,
Míg sok jószág legelt rajta,
Szaxhatvan szürke bolyong - e nagy pusztán.

Exret is elbírta talán,

A vizet a pusztán meg fogták,
Hogy a madaraknak költőhelye legyen,
De mire a vizimadarak ki keltek,
Fel szivta a nap az összes vizet,
Az idecsalt vizimadarak fiai,
Pédák lettek vagy éhen veszttek,

Bevapták őket úgy ahogy csak lehet,
Nincsen bűnös, hisz nem is lehet,
Eltűnt sok nemes fűféle,
Es gaz lépett a helyébe,
Né keresse az ember a bűnöst,
Hisz az is ember,
Csak nála más logika rendel,

Tehát a pusztán is pénzről szól minden,
Hát már békeesség itt sincsen,
Telfordult a világ, mint a puszta,
Az embernek sincs semmi haszna,
Nem tudom hogy látom - e még,
A Montág - puszta eredeti kinézetét,

A romlást a mai világba megállítani nem lehet,
Mert buták az emberek,
A Hosiuth hodály előtti kis hidon állok,
De a két méteres gyíkénytől semmit sem látok,
Bejárom az összes helyet mit ismerek,
Doboz sziget, eperfás kút, tíz öles düllő,
Csutora halom, és a négyfa felé,

Pár év múlva hová lesztek szép helyek,
Vagy majd ti is mind oda veszttek,
A puszta szép dolog,
A régi ember itt volt boldog,
E - puszta főné építette tanyáját,
Es itt nevelte fel szép családját,

Okos ember volt, mert itt megtudott élni,

Vigyázott a puszta minden virágára,
Neki ez volt mindene és az álma,
Mindent tudott a pusztáról,
Ha baj volt nem kérdezett senkit,
A hibára rájött magától,
Mégis őket bántották a városiak,
Ők voltak az emberek, nem pedig az urak,

jött egy másik világ.

Egy rosszabb,
Megölték a parasztot a mouskok,
Nincs már aki vigyázzon a pusztára,
Nincs aki tisztán tartsa,
Nem is terem nemes fű rajta.
Az ember gyarló és irigy,
De ezt az életformát nem gyakorolja már senki,
Másképp akarja a pusztát rendbe tenni,

A parasztot le butázza,

Pedig annak nincsen párja,
A kárt az új csinálja,
De őt senki nem bántja,
A természetnek van csodája,
De azt már senki nem találja,
Nem szól már a tudás apáról fiúra,
Hivesszik az emberből minden jója,

Körbe mehet az ember a pusztán,
Talán két család öröködik tanyán,
Ők jószággal tele,

Pislákolni látszik a régmúlt szele,
Engedjétek őket boldogulni,
Ne hadjaitok a régi szepet elmülni,
Márni ezt a pár embert nem szabad,
Had maradjon a rigből egy darab!

Próbálkoznak hagyományörzéssel sokan,

De úgy élni mint régen éltek,

Nem bírnának soha,

Gyenge már az ember,

Régi dolgokba bele kezdeni nem mer,

De nem is álna jól neki,

Mert ő nem a pusztán sarjatt ki,

Igaz az a mondás még ha csunya is,

Ha a paraszt nem szar, az úr nem eszik,